

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/72/2020
Identifikačné číslo spisu: 2118010809
Dátum vydania rozhodnutia: 09.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2118010809.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a členov senátu JUDr. Ivetty Macejkovej, PhD., LL.M. a JUDr. Petra Kaňu na neverejnom zasadnutí konanom 9. decembra 2020 v Bratislave, v trestnej veci obvineného A. G. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, o dovolaní obvineného A. G. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/110/2019 z 19. novembra 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného A. G. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava, sp. zn. 1Tk/1/2018 z 28. júna 2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/110/2019 z 19. novembra 2019 - ktorým na podklade odvolania prokurátora došlo len k formálnej korekcii výroku o treste prvostupňového rozsudku, avšak bez jeho obsahovej zmeny, keď odvolanie obvineného odvolací súd postupom podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol - bol obvinený A. G. uznaný za vinného pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- od presne nezisteného času, najmenej však od októbra 2015, si na presne nezistených miestach na území SR kupoval alebo inak zadovážoval psychotropnú látku - pervitín, a to najmä od A. A. z N. (od neho aj na dlh), O.L. z H. H. a ďalších dvoch nestotožnených osôb z N. N. a z A., ktorý následne previezol do miesta svojho bydliska a časť z neho po predávkovaní a prebalení na menšie jednotlivé dávky do plastových sáčkov s uzáverom predával konečným spotrebiteľom najmä v mieste bydliska a taktiež v blízkom okolí, a to minimálne osobám: W. N., A. N., O. S., U. U., O.X., M. B. a F. W., a to až do dňa 29.01.2017, kedy bol zadržaný a kedy bola na základe príkazu sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava vykonaná domová prehliadka v mieste jeho bydliska - v byte č. XX v H. H. na ulici Z.. XXX/X, počas ktorej boli zaistené psychotropné látky, pričom podľa znaleckého posudku KEÚ

PZ pod ČES: PPZ-KEU-BA-EXP-2017/1197 išlo o:

- biely kryštalický materiál s hmotnosťou 57 mg, s priemernou koncentráciou 75,6% hmotnostných metamfetamínu, obsahujúceho 43 mg absolútneho metamfetamínu v hodnote minimálne 2,85,-€,
- biely kryštalický materiál s hmotnosťou 489 mg, s priemernou koncentráciou 74,3% hmotnostných metamfetamínu, obsahujúci 363 mg absolútneho metamfetamínu v hodnote minimálne 24,45,-€,
- biely kryštalický materiál s hmotnosťou 2742 mg, s priemernou koncentráciou 74% hmotnostných metamfetamínu, obsahujúci 2029 mg absolútneho metamfetamínu, v hodnote minimálne 137,10,-€, pričom metamfetamín je podľa zák. č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to bol obvinenému uložený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s prihliadnutím na § 36 písm. l) a § 38 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam, trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov.

Podľa § 48 ods. 3 písm. b), ods. 4 Trestného zákona bol obvinený zaradený na výkon tohto trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol obvinenému uložený aj trest prepadnutia vecí:

- mobilný telefón zn. Coolpad striebornej farby s IMEI 1: XXXXXXXXXXXXXXXX, IMEI 2: XXXXXXXXXXXXXXXX so SIM kartou Telekom č. XXXXXXXXXXXX,XXXXXXXX-XL, SIM kartou Orange č. XXXXXXXX,XXXX, s micro SD kartou 4 GB zn. Kingston,
- mobilný telefón zn. Motorola šedej farby bez IMEI čísla,
- plastová nádobka (stopa č. 3),
- plastový sáčik (stopa č. 6),
- plastový sáčik (stopa č. 7),
- plastový sáčik (stopa č. 13),
- digitálna váha SL-100B striebornej farby (stopa č. 14),
- 2 ks injekčné striekačky o objeme 3 ml so zataveným koncom, jedna so zvyškami bieleho prášku (stopa č. 15), a
- 1 ks plastový sáčik (stopa č. 16).

Súčasne bolo obvinenému uložené podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona ochranné protitoxikomanické liečenie ambulantnou formou.

Podľa § 76 ods. 1 a § 78 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený aj ochranný dohľad na 2 roky s určením konkrétnych povinností v zmysle § 77 ods. 1, ods. 2, § 51 ods. 3 písm. b) a § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona.

V tejto trestnej veci podal obvinený (odsúdený) prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku. Z obsahu dovolania vyplýva, že smeruje proti rozsudku prvostupňového súdu, ako aj proti rozsudku odvolacieho súdu.

Konkrétne v ňom obvinený namietal, že postupom prvostupňového súdu a odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v troch ťažiskových smeroch: porušenie zásady kontradiktórnosti konania (zamietnutie návrhov na doplnenie dokazovania), porušenie zásady in dubio pro reo a porušenie práva na spravodlivý proces. V prvotných úkonoch sa vo veci k spáchaniu skutku priznával, široko opísal páchanie trestnej činnosti. Napriek tomu neurobil na hlavnom pojednávaní vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku. Bránila mu v tom právna kvalifikácia skutku - spáchanie obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona.

Po skončení dokazovania, obhajca v rámci záverečnej reči predniesol návrh, aby súd uznal obvineného na základe vykonaného dokazovania podľa miernejšieho ustanovenia zákona, konkrétne podľa § 172 ods.

I písm. c) a písm. d) Trestného zákona.

Na hlavnom pojednávaní 17. júna 2019 rozhodol prvostupňový súd vo vzťahu k obvinenému o zmene právnej kvalifikácie (čím došlo k sprísneniu) a po tejto zmene navrhol obhajca doplnenie dokazovania, ktoré súd odmietol.

Vo vzťahu k obvinenému sa počas celého konania nevykonávali žiadne dôkazy na ustálenie počtu osôb, voči ktorým sa mal dopustiť trestnej činnosti - ani v prípravnom ani v súdnom konaní. Obhajoba 26. júna 2019 navrhla v konaní vypočúť svedkov - osoby, ktoré boli účastníkmi telefonických staníc zachytených a základe ITP.

Napriek tomu súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku vo vzťahu k nemu konštatoval, že „výsledky vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní umožňovali bez rozumných pochybností rozhodnutie súdu tak, ako bolo ustálené vo výroku II. rozsudku... . Okrem uvedeného konštatovania sa súd prvej inštancie žiadnym spôsobom bližšie nevysporiadal s návrhom obhajoby na doplnenie dokazovania a tento zamietol.

Súd prvej inštancie si automaticky osvojil záver, že komunikácia medzi ním a ďalšími osobami sa bezprostredne týkala drog. Tento záver je absolútne neprijateľný, nakoľko žiadna komunikácia ani v jednom prípade neobsahuje označenie „drogy“ či iný výraz, ktorý by bol ich synonymom. Zamietnutím návrhov na doplnenie dokazovania bolo výrazne porušené jeho právo na obhajobu. V takomto prípade mala byť aplikovaná zásada in dubio pro reo, keďže súd bez ďalších dôkazov nemôže automaticky neurčitú komunikáciu považovať za komunikáciu o drogách.

Čítanie správ z telekomunikačných prevádzok získaných použitím ITP vykonal súd z vlastnej iniciatívy a nie na návrh strany. Taktiež súd z vlastnej iniciatívy zmenil právnu kvalifikáciu skutku, čo je v rozpore so zásadou kontradiktórnosti konania. Súd nemá zisťovať objektívnu pravdu za každú cenu.

Prokurátor už v samotnej obžalobe neunesol dôkazné bremeno, nakoľko nekonkretizoval listinné dôkazy, ktoré chce na hlavnom pojednávaní vykonať. Z hľadiskaviny nemožno navrhnúť oboznámiť „celý obsah vyšetrovacieho spisu“, tak ako je uvedené v obžalobe. Takýto návrh prokurátora nie je možné považovať za dôkaz.

Súd prvej inštancie prekročil svoju právomoc, keď z vlastnej iniciatívy vykonal dôkazy v jeho neprospech, pričom na druhej strane formalisticky a bez hlbšieho odôvodnenia sprísnil právnu kvalifikáciu.

Odôvodnenia napadnutých rozhodnutí sú vo vzťahu k obvinenému nedostatočné a arbitrárne. Výrok o vine bol len stroho odôvodnený, čo je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu SR, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva.

V prejednávanej veci mal súd za preukázané, mal páchať trestnú činnosť po dlhší čas, čím bol naplnený kvalifikačný znak závažnejšieho spôsobu konania. Súd predmetný kvalifikačný znak ustálil na základe konštatovania, že obvinený páchal od októbra 2015 do 29. januára 2017 a teda išlo o dlhodobu páchanú trestnú činnosť. Toto konštatovanie je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Taktiež v rámci dokazovania nebola preukázaná jeho aktivita smerujúca k predaju drog iným osobám. Takéto ustálenie len na základe jeho výpovede (obvineného), v ktorej uviedol konkrétne mená osôb, sa javí ako predčasné a nepreukázané vzhľadom na zamietnutie návrhu na doplnenie dokazovania- vypočutie týchto svedkov. Ak páchatel predá drogy trom a viacerým osobám, nemožno toto konanie kvalifikovať ako konanie na viacerých osobách.

Na záver navrhol, aby dovolací súd vyslovil porušenie zákona a zrušil napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave, ako aj rozsudok Okresného súdu Trnava a vec vrátil na opätovné prerokovanie príslušnému súdu.

K dovolaniu obvineného sa písomne vyjadrila prokurátorka Krajskej prokuratúry Trnava tým spôsobom, že s námietkami uvedenými v dovolaní sa vysporiadali oba vo veci konajúce súdy v odôvodneniach napadnutých rozsudkov. Čo sa týka argumentácie obhajoby o prekročení právomoci súdu vykonaním dokazovania je potrebné uviesť, že základné zásady trestného konania zakotvené v § 2 ods. 11 Trestného poriadku dávajú súdu možnosť vykonať aj dôkazy, ktoré strany nenavrhli. Preto takéto tvrdenie obhajoby je absolútne neprijateľné.

Súd I. stupňa v písomnom odôvodnení rozsudku jasne a zrozumiteľne a veľmi podrobne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové tvrdenia a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov.

Krajský súd v Trnave sa taktiež podrobne vyjadril k jednotlivým námietkam obžalovaného uvedených v odvolaní, ktoré sú totožné s dovolacími námietkami.

Oba súde rozhodli vo veci zákonne, na základe dostatočne zisteného skutkového stavu. Trestná činnosť obvineného bola jednoznačne a nepochybne preukázaná dôkazmi, ktoré boli zabezpečené v priebehu prípravného konania a v konaní pred súdom.

Navrhla preto, aby dovolací súd podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol ako nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na príslušnom súde (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že boli splnené podmienky uvedené v § 372 ods. 1 Trestného poriadku.

Pokiaľ dovolateľ formuloval dovolanie tým spôsobom, že ním napáda aj prvostupňový rozsudok aj rozsudok odvolacieho súdu, dovolací súd zdôrazňuje, že hoci uvedené rozhodnutia (ako na seba naväzujúce) tvoria jednotu, obvinený je oprávnený podať dovolanie len proti právoplatnému druhostupňovému rozhodnutiu, čo vyplýva z ustanovení § 368 ods. 1 písm. h) a § 372 ods. 1 Trestného poriadku (v ich systematickej nadväznosti), konkrétne z podmienky, podľa ktorej obvinený môže podať dovolanie len vtedy, ak využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo aj rozhodnuté [obdobne vid' aj rozhodnutie publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len ako „R“) pod č. 18/2007, resp. i odôvodnenie rozhodnutia pod č. 22/2009].

Dovolanie obvineného preto dovolací hodnotil ako podané proti rozsudku odvolacieho súdu (Krajského súdu v Trnave), bez ohľadu na fakt, že dovolateľ de facto vytykal chyby aj prvostupňovému konaniu a rozsudku súdu I. stupňa.

Najvyšší súd zdôrazňuje, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je ako dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytykaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012 - I.).

Poznamenáva tiež, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, najvyšší súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

Dovolací súd posudzujúc dovolanie obvineného v uvedených intenciách konštatuje, že podané dovolanie je obsahom totožné s odvolaním uplatnením obvineným pred odvolacím súdom a už odvolací súd sa s námietkami obvineného vysporiadal v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle uplatneného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie zákonného

procesného rámca na reálne uplatnenie procesných práv obvineného (resp. aj prostredníctvom obhajcu) v trestnom konaní. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod (napr. ak obvinený nemal v konaní obhajcu pri existencii dôvodov povinnej obhajoby).

K námietke obvineného, že súdy v pôvodnom konaní nevyhoveli jeho návrhom na doplnenie dokazovania, dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu o odmietnutí návrhov na doplnenie dokazovania môže za istých okolností predstavovať porušenie práva na obhajobu. Stane sa tak vtedy, ak súd nevysvetlí zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nadbytočnosť a nepotrebnosť doplnenia dokazovania, a zároveň existujú ďalšie skutočnosti naznačujúce, že celé konanie bolo vedené neobjektívne a zjavne nerešpektovalo pravidlá spravodlivého procesu. Len v takom prípade by bolo možné konštatovať porušenie práva na obhajobu obvineného tzv. arbitrárnym rozhodnutím súdu podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku. V predmetnej veci však najvyšší súd nezistil, že by konanie vedené voči obvinenému bolo uskutočňované v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle článku 6 Dohovoru.

Prvostupňový súd na hlavnom pojednávaní 28. júna 2019 odmietol návrh na doplnenie dokazovania vypočutím svedkov, ktorým mal obvinený (v zmysle tzv. skutkovej vety) predávať drogy. Prvostupňový súd však v rozsudku (na strane 71) dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo vykonanie takýchto dôkazov bolo neúčelné. Obvinený vo svojom odvolaní dal totožný návrh na doplnenie dokazovania výsluchom predmetných svedkov, na čo odvolací súd reagoval v odvolacom rozsudku (na strane 25), v záveroch sa stotožňujúc so závermi súdu I. stupňa v tejto otázke.

Podstatou dôvodu odmietnutia dokazovania v rozsahu navrhovanom obvineným bol záver súdov oboch stupňov, že šlo o otázku už dostatočne preukázanú skôr vykonanými dôkazmi. Dôkazom je pritom aj výpoveď samotného obvineného, ktorý sa priznal k žalovanej trestnej činnosti (ku skutku obžaloby, keď jeho obhajobné námietky smerovali len proti právnej kvalifikácii skutku), a navyše aj adresne vypovedal o tom, ktorým konkrétnym osobám psychoaktívnu látku predával (W. N., A. N., O. S., U. U., O.X., M. B. a F. W.). Túto výpoveď súdy v pôvodnom konaní hodnotili ako pravdivú v kontexte dôkazne zaistenej a vykonanej komunikácie ako výsledku použitia informačno-technických prostriedkov.

Za týchto okolností, pokiaľ súdy v pôvodnom konaní dospeli k záveru o dostatočnom rozsahu vykonaného dokazovania a teda nadbytočnosti vykonania iných dôkazov k danej otázke, z ktorého dôvodu odmietli návrh obvineného na výkon ďalších dôkazov za podmienok uvedených § 272 ods. 3 Trestného poriadku a aj v odôvodneniach rozhodnutí v rámci dvojštánčného postupu v pôvodnom konaní svoje úvahy a závery k takému postupu dostatočne vysvetlili, neporušili obhajobné právo obvineného (v danom prípade právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 168 ods. 2 Trestného poriadku), aby tak bol naplnený dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Navyše pokiaľ sa obvinený týmto spôsobom domáhal posudzovania potreby vykonania konkrétneho rozsahu dokazovania nad rámec už vykonaného v pôvodnom konaní, ktoré súdy v pôvodnom konaní vyhodnotili ako dostatočné, takéto posúdenie dôležitosti navrhovaných (a v pôvodnom konaní odmietnutých) dôkazov nie je možné bez hodnotenia v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov, čo naráža na limit pre dovolací súd vyslovený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, v zmysle ktorého správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd skúmať a meniť (predaj pervitínu konkrétny osobám pritom v tzv. skutkovej vete prvostupňového rozsudku skutkovo ustálený bol).

Pri posudzovaní existencie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ako už vyplýva z uvedeného, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného A. G. to teda znamená, že pre dovolací

súd sú rozhodujúce skutkové zistenia, podľa ktorých obvinený spáchal skutok spôsobom uvedeným v rozsudku súdu I. stupňa, s ktorého skutkovými závermi sa stotožnil zjavne aj odvolací súd (keď z podnetu odvolania obvineného výrok o vine prvostupňového rozsudku nezmenil).

V týchto súvislostiach dovolací súd uzatvára, že skutkové okolnosti obsiahnuté v opise skutku rozsudku súdu I. stupňa poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b) a písm. j) Trestného zákona.

Pri trestnom čine podľa § 172 Trestného zákona je čin spáchaný na osobe, ak páchatel omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor zabezpečil niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1 písm. a) až c) tohto ustanovenia (doviezol, kúpil, zadovážil alebo predal) od inej osoby alebo inej osobe, na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu a ktorá teda nie je poškodeným. Od tohto sa potom odvíja posúdenie znaku „na chránenej osobe“ v zmysle § 139 ods. 1 a § 172 ods. 2 písm. d) Trestného zákona a „na viacerých osobách“ v zmysle § 138 ods. 1 písm. j) a § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona. (R 15/2015; sp. zn. 2Tdo/35/2014). Skutok uvedený v odsudzujúcom rozsudku teda zodpovedá spáchaniu činu na viacerých osobách, pretože obvinený podľa ustáleného skutku predával drogu viacerým osobám, konkrétne siedmim, za účelom konečnej spotreby a teda spáchal trestný čin na viacerých osobách.

Najvyšší súd v tejto súvislosti upriamuje pozornosť obvineného, že práve jeho priznanie a uvedenie konkrétnych mien osôb (už v rámci prípravného konania), ktorým drogy (pervitín) predával, malo za následok zmenu právnej kvalifikácie zo strany prvostupňového súdu postupom podľa § 284 ods. 2 Trestného poriadku. Keďže podľa predmetného ustanovenia je takáto možnosť súdu daná (upravenie právnej kvalifikácie oproti podanej obžalobe), takéto konanie bolo v súlade so zákonom. Preto nemožno súhlasiť s dovolateľom, že prvostupňový súd iniciatívne vykonával dokazovanie v neprospech dovolateľa, čím porušil zásady trestného konania, keďže táto skutočnosť vyplývala z vykonaného dokazovania.

K osobitnému kvalifikačnému pojmu „po dlhší čas“ dovolací súd uvádza, že dlhším časom sa rozumie časový úsek, ktorého dĺžka je ovplyvnená "intenzitou" trestného činu (to znamená závažnosťou trestného činu z hľadiska výšky zákonom ustanovenej trestnej sadzby). Všeobecne pre všetky prípady nemožno vymedziť aký čas sa považuje za dlhší. V prípade, ak pôjde o trestný čin s vyššou trestnou sadzbou, bude "dlhší čas" kratší, ako pri trestnom čine s nižšou trestnou sadzbou. Podstatné je, že nejde o jednorazovú trestnú činnosť alebo trestnú činnosť krátkeho trvania.

Doba páchania trestného činu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona obvineného, ktorý je sám závislým užívateľom drogy, nepresahujúca jeden rok, spravidla nemôže byť považovaná za závažnejší spôsob konania v dôsledku páchania trestného činu po dlhší čas v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona, pretože neprekračuje obvyklú dobu páchania takéhoto činu závislou osobou (R 13/2012).

Zo skutkovej vety rozsudku súdu I. stupňa pritom vyplýva, že obvinený páchal trestnú činnosť v období ...od októbra 2015...až do dňa 29. januára 2017..., teda približne rok a štyri mesiace, preto súdy v pôvodnom konaní správne ustálili právnu kvalifikáciu ako páchanie trestnej činnosti po dlhší čas. Obžaloba vychádzala z časového obdobia nielen predaja drog, ale taktiež ich zadovážovania a prechovávaní, ktoré vyplývalo z vykonaného dokazovania od októbra 2015. V predmetnej veci (aj v zmysle vyššie uvedeného stanoviska najvyššieho súdu) bola preto právna kvalifikácia správne ustálená ako páchanie trestnej činnosti po dlhší čas v zmysle ustanovenia § 138 písm. b) Trestného zákona.

Ako vyplýva z už vyššie uvedeného, v posudzovanom prípade dovolaním namietané dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku, naplnené neboli.

Pokiaľ ide o ďalšie námietky dovolateľa, tieto boli vo vzťahu k uplatneným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. i) Trestného poriadku celkom nepriliehavé. Osobitne pokiaľ ide o tie, ktorými dovolateľ namietal vo svojej podstate spôsob hodnotenia dôkazov súdmi v pôvodnom konaní [ktorý v dovolacom konaní, osobitne s poukazom na § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemožno úspešne namietat’].

Pokiaľ ide o námietku o iniciatívnom vykonávaní dôkazov súdom I. stupňa v pôvodnom konaní aj nad rámec navrhovaných dôkazov, v zásade v zmysle § 2 ods. 11 Trestného poriadku (ak tomu nebránia osobitné ustanovenia Trestného poriadku vo vzťahu k jednotlivým dôkazom) súd môže vykonávať aj dôkazy, ktoré strany nenavrholi. Dovolací súd pritom nezistil, že by orgány činné v trestnom konaní zabezpečovali, resp. súdy v pôvodnom konaní vykonávali dokazovanie jednostranne v neprospech obvineného spôsobom, ktorým by bol narušený princíp nestrannosti a rovnosti zbraní.

Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie obvineného na verejnom zasadnutí uznesením odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.